

UNA VISIÓ SOBRE ELS
CONVIDATS D'AQUEST
PROGRAMA DE TV3

Natàlia Molero

Directora de la Casa de Cultura
de Girona

De set en set

Lluís
Muntada

'Savis'

Savis és un programa per nodrir els arxius. En un format clàssic d'entrevista i en un indret carregat de referències i d'història com és el saló del Vigatà de l'antic Palau Moja (s. XVIII), residència del marquès de Comillas on va fer de capellà mossèn Cinto Verdagner, el correcte i educat Josep Puigbó entrevista diferents personalitats catalanes.

CREC QUE LA SITUACIÓ D'UN PLATÓ en aquest indret és molt encertada, només eliminaria les projeccions sobre els magnífics frescos que aporten una nota estrident en un ambient càlid i confortable que el presentador domina; tanmateix no pensin pas que aquesta actitud no serveix per treure suc al convidat, ben al contrari, la relaxació provoca que sense voler un es presenti amb uns trets tan reals que de cop poden esparverar.

AQUEST ÉS EL CAS DE LA "SÀVIA" soprano Montserrat Caballé. De riure fàcil, té molt ben après el paper de la falsa modèstia, i l'anomeno així perquè ella mateixa es delata des d'un bon principi. Tots els personatges entrevistats trien una cançó en començar, amb la idea que homenatgin qui la canta o què ha significat per a ells. La Caballé en tria una de seva, i diu amb la veueta humil que és una peça que va cantar en l'enterrament de la família Bertran (protectors de la família i qui els pagaven els estudis), perquè sabia que a ells els agradava tant que estava segura que sentir-la allà era l'homenatge més gran que els podia fer. La cosa no acaba aquí, de Freddy Mercury (al·ludint al duet que van cantar durant les olimpíades del 1992 i que jo recordo com una de les coses més horroses que he vist en televisió) deixa anar "ell no feia res" i com qui no vol la cosa quan li passen aquell moment històric diu "aquí no he estat bé perquè he aguantat més la nota jo que ell i no es fa quedar mai malament un company". Ni una menció a Victoria de los Àngeles.

BEN AL CONTRARI DE JAUME ARAGALL, el tenor que s'emociona quan canta Caruso, que reflexiona sobre la seva infantesa feliç al barri del Born (descarregava caixes al mercat de matinada), que

JOAN OLLER

descriu tot el que va aprendre a Milà i la tristesa que sentia en trobar-se sol, lluny de casa, en una ciutat colgada de neu i dormint al matalàs d'una sagristia més de quinze dies. La seva meravellosa veu cantant àries italianes sí que em punxa el cor, però això ja són dèries meves: el gran Aragall.

ARNAU PUIG, FILÒSOF, CRÍTIC D'ART i darrer membre de Dau al Set, tria Édith Piaf amb el seu *Non, je ne regrette rien*. El seu to sorneguer no amaga la intel·ligència aguda en totes les seves afirmacions: "La vida és jugar a perdre."

EL CARDENAL ARQUEBISBE DE Barcelona Lluís Martínez Sistach es revela com el gran comunicador que és. Sona *L'emigració*.

Les entrevistes a les diferents personalitats catalanes demostren que "un país que honora els seus savis és un gran país"

grant, també tota una declaració d'intencions que embolcalla amb una retòrica impecable: "Tots som emigrants i els creients volem acabar a la Jerusalem celestial." S'entusiasma rememorant la Roma del Concili Vaticà II, la nit de lluna plena que va viure amb Joan XXIII. Diplomàtic, explica les negociacions amb Espanya perquè el Sant Pare consagrés la Sagrada Família, però també endut per aquest aire d'intimitat se li escapa: "Les persones i grups han de ser fidels a la pròpia identitat."

TERESA JUVÉ ÉS UNA DONA de conviccions. Una escriptora poc coneguda perquè va dedicar tota la vida al seu espòs, Josep Pallach, que de joveneta es va apuntar a la Resistència a Tolosa de Llenguadoc i que va viure una experiència com a refugiada, narrada esplèndidament en la novel·la *L'aiguamort a la ciutat* que fou finalista del Nadal al 64 (de fet, havia guanyat, però donat el tema el jurat no va gosar donar-l'hi), doncs aquella que es va jugar la pell perquè la guerra contra el feixisme també era la seva, sentència: "No em vaig ficar mai en política perquè ell (Josep Pallach) ja ho feia molt bé." La cançó que tria és *La presó de Lleida*. Un país que honora els seus savis és un gran país.

Pobresa

Hi ha fenòmens tan complexos i seriosos que, precisament per la necessitat d'abordar-los d'una manera eficaç, mai no haurien de ser potinejats. Un d'aquests fenòmens és la pobresa, tema endèmicament abonat a la banalitat del populisme o al desafecte del darwinisme social. De vegades sembla que les fredes estadístiques busquin vitalitzar-se d'una manera cínica. El cas és que la mateixa setmana que Càritas Europa difonia un informe que situava Espanya com el segon país de la UE amb un índex més elevat de pobresa infantil, al Vendrell un foc abrandat per la pobresa (desnonament, atur, immigració magribina...) calcinava quatre nens d'una família de vuit membres. L'informe de Càritas Europa apunta que un 29,9% dels menors de 18 anys de l'Estat espanyol viuen en llars amb ingressos per sota del llindar de la pobresa. La família desnonada dels quatre nens morts al Vendrell ocupava un habitatge rònc, de 60 m² i sense calefacció.

Mai s'ha evitat que algú quedi enrere, i encara menys les persones provinents de la immigració pobra

Arran d'aquesta tragèdia, el diputat d'ICV Joan Herrera ha piulat al Twitter: "En aquest país s'ha fet desaparèixer la xarxa que garanteix que ningú quedi enrere. I el cas del Vendrell n'és l'expressió més colpidora." El pas de l'abstracció política a la realitat immediata no hauria de permetre triples salts mortals com aquest. Herrera sap que en aquest país mai no hi ha hagut xarxa (paraula auxiliadora per a un trapezista). També sap que, entre nepotismes, corrupcions i bombolles, mai s'ha evitat que algú pogués quedar enrere, i encara menys les persones provinents de la immigració pobra. La reacció d'Herrera fa pensar en l'altre pol. Fa pensar en un comentari del conseller Santi Vila, que en un acte públic del passat 7 de març va confessar que li feia "una immensa mandra" el debat monogràfic sobre la pobresa, debat que una setmana després es va celebrar al Parlament. Un per mandra i l'altre per excés de zel, Vila i Herrera comparteixen dos no-res que deuen ser el mateix no-res.

EN
SÍSIF

Jordi
Soler

